

45 חזר והקשה לו רמי בר חמא, וְלִיְיָ מִכְּרָמְל דְּאֶשְׁתַּקֵּךְ – ויביא
 46 מעומר שנקצר בשנה קודמת, והיה 'כרמל' דהיינו רך ונמלל סמוך
 47 לקצירתו.
 48 תירץ לו רב חסדא, אִמְר קְרָא באותו פסוק 'כְּרָמְל תְּקַרְיב', דְּפַעֲנָא
 49 – צעריך שיהיה 'כְּרָמְל' בְּשַׁעַת הַהֶקְרָבָה, ולא רק בשעת קצירתו,
 50 וְלִיבָא – ועומר זה אינו 'כרמל' עתה בשעת הקרבתו, ומוכרח שיש
 51 להקריבו משנה זו דווקא אף שהיא שביעית.
 52 מחלוקת בענין זה: אִיתָמַר, רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, המקור שיש להביא
 53 עומר דווקא מקציר שנה זו ולא משנה קודמת הוא מ'כְּרָמְל תְּקַרְיב',
 54 כמבואר, ורַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר, המקור לכך הוא מ'רֹאשִׁית קְצִירְךָ' (שם)
 55 וּמְדוּקָה שִׁישׁ לְהַבִּיא דווקא מ'רֹאשִׁית קְצִירְךָ', דהיינו מתבואה
 56 שעתה מתחיל זמן קצירתה, וְלֹא מִסוּף קְצִירְךָ, מתבואת שנה
 57 קודמת שעתה הוא סוף זמן קצירתה.
 58 הגמרא מביאה קושיא על רבי יוחנן: מוֹתִיב רַבָּה, שנינו בברייתא,
 59 מה שנאמר (שם ב ד) 'וְאִם תְּקַרְיב מִנְחַת כְּבוֹדִים', בְּמִנְחַת הָעוֹמֵר
 60 הַכְּתוּב מְדַבֵּר, וּמֵהִיכָן הִיא בָּאָה, מִן הַשְּׁעוּרִים. אֲתָה אָמַר מִן
 61 הַשְּׁעוּרִים, אִי שְׂמַא אִינוּ אֵלָא מִן הַחִיפּוּי, רַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר, אִין
 62 לומר כך כיון שְׂמַא אִינוּ אֵלָא מִן הַחִיפּוּי, רַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר, וְנֶאֱמַר
 63 'אֲבִיב' לְדוֹרוֹת בְּעוֹמֵר (ויקרא ב ד), מָה – כֵּשׁ ש'אֲבִיב' הָאָמֹר
 64 בְּמַצְרִים נֶאֱמַר עַל שְׁעוּרֵי כִמְפּוּרֵשׁ שֶׁם, כִּךְ אָף 'אֲבִיב' הָאָמֹר
 65 לְדוֹרוֹת בְּעוֹמֵר אִינוּ בָּא אֵלָא מִן הַשְּׁעוּרִים.
 66 רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, מה שעומר משעורים ולא מחטים סברא היא,
 67 שכן מְצִינּוּ תְּחִיד שְׂמַכִּיא חוֹבְתּוֹ במנחה מִן הַחִיפּוּי, כגון הנכנס
 68 למקדש ועוד עבירות, שאם לא השיגה ידו מביא מנחת סולת מחטים
 69 (שם ה יא, טוטה טו), וְמַצִּינוּ שְׂמַכִּיא חוֹבְתּוֹ מִן הַשְּׁעוּרִי, והיינו מנחות
 70 קנאות שמביא בעל שקינא לאשתו טוטה ונסתרה (במדבר ה טו), וְאָף
 71 בְּצִיבּוּר מַצִּינוּ שְׂמַכִּיא חוֹבְתּוֹ מִן הַחִיפּוּי, והיינו בשתי הלחם בעצרת
 72 (ויקרא כג ח), וְיֵשׁ לומר שאף מביא חוֹבְתּוֹ מִן הַשְּׁעוּרִי, ואם אֲתָה
 73 אָמַר שאף עומר בא מִן הַחִיפּוּי, לֹא מַצִּינוּ צִיבּוּר שְׂמַכִּיא חוֹבְתּוֹ
 74 מִן הַשְּׁעוּרִי.
 75 הוכחה נוספת: דְּבַר אַחַר, שאם אֲתָה אָמַר שהעומר בָּא מִן
 76 הַחִיפּוּי, אִין שְׂתֵי הֶלֶחֶם נחשבות 'בִּיבּוּרִים', שהרי כבר הביאו עומר
 77 מחטים חדשות, ומדוע נאמר בהן (שם, במדבר כח כו) 'בִּיבּוּרִים', אלא
 78 ודאי בא מן השעורים.
 79 מסיים רבה קושייתו: אֲלָמָּה – מוכח שהטעם שיש להביא שתי הלחם
 80 מן החדש מְשׁוּם שנאמר בהן 'בִּיבּוּרִים' הוּא, ואם כן הוא הטעם גם
 81 בעומר שבא מן החדש, שאף בו נאמר 'ביבורים', והיינו כרבי אלעזר
 82 שהטעם בו הוא משום 'ראשית' וקשה לרבי יוחנן שאמר שהטעם
 83 משום 'כרמל תקריב'.
 84 מסיקה הגמרא, אכן הַיְיָבֹתָא היא לרבי יוחנן ונדחו דבריו.
 85 הגמרא מביאה בענין ביכורים: תִּנְן הֶתֶם בִּיכּוּרִים (פ"א מ"א), אִין
 86 מְבִיאִין בִּיבּוּרִים מכל הפירות הוּיִן מְשַׁבְּעֵת הַמִּינִין של פירות ארץ
 87 ישראל, וְלֹא

1 אֲבָל בְּאֶרֶץ לֹא פְּלִיגִי – אינם חולקים דְּעוֹמֵר וְשְׂתֵי הֶלֶחֶם מִן הָאֶרֶץ
 2 אִין – אכן מביאים את התבואה, אֲךְ מְחַוְּצָה לְאֶרֶץ לֹא. כְּמֵאֵן –
 3 כשיטת מי אמרו זאת, דְּלֹא כִי הִיא תִּנְנָא – שלא כשיטת התנא
 4 שבברייתא זו, דְּתִנְנִיא בברייתא, רַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
 5 עוֹמֵר בָּא מְחַוְּצָה לְאֶרֶץ, וְמָה (וכיצד) אִנִּי מְכַוְּנִים בו הנאמר (ויקרא
 6 כג ט) 'כִּי תִבְאוּ אֶל הָאֶרֶץ, שְׂלֹא נִתְחַיְבוּ עוֹמֵר קוֹדֵם שְׁנֵכְנֶסוּ
 7 לְאֶרֶץ. וְהִינּוּ שׁוּה הוּמָן שבו נתיחייבו בעומר, אֲךְ אִין צִרִיךְ לְהַבִּיא
 8 דווקא מן הארץ.
 9 מבארת הגמרא: וְקִסְבַּר רַבִּי יוֹסִי בַר רַבִּי יְהוּדָה, שאיסור אכילת
 10 חֶדֶשׁ – תבואה חדשה שלאחר ששה עשר בניסן של השנה הקודמת
 11 קודם הקרבת העומר, אֲף מְחַוְּצָה לְאֶרֶץ דְּאוֹרֵייתָא הִיא, (דְּכַתִּיב)
 12 ולמד זאת מהמשך הפסוק (שם) 'בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם, שְׂכָל מְקוֹם
 13 שְׂאֲתֶם יוֹשְׁבֵינּוּ מִשְׁמַע שְׁנוּהַג בו האיסור, ואף בחוץ לארץ, וְכִי
 14 תִבְאוּ אֶל הָאֶרֶץ, וְזֵמַן בִּיאָה הִיא, כלומר שמומן זה נהג האיסור,
 15 ומאז נהג גם בחוץ לארץ. וְכִינּוּן שאיסור זה אף בחוץ לארץ
 16 דְּאוֹרֵייתָא הִיא, מוכח שכל דין העומר נהג גם שם, ואם כן אֲקַרְוֵיב
 17 נְמִי מְקַרְיָבִים – גם מקריבים אותו מתבואה הבאה משם כתבואת
 18 ארץ ישראל.
 19 משנה בענין שעורים של שביעית לקרבן העומר: תִּנְן הֶתֶם במשנה
 20 בשקלים (פ"ד מ"א), שוֹמְרֵי סְפִיחִין בְּשִׁבְעִיעִית – שומרים הממונים
 21 לשמור בשביעית את ספיחי השעורים שגדלו מאיליהן שלא יטלו
 22 מהן העניים, ויוכלו להביא מהן את קרבן העומר, נוֹמְלִין שְׂכָרָן
 23 מְתָרוּמָת הַלְשָׁכָה, שכיון שזקוקים לשומרים כדי שיוכלו להביא
 24 העומר, נחשב כמו שקנו בדמיהם את העומר שנטילים אותם
 25 מתרומת הלשכה.
 26 הגמרא מביאה קושיא: רַמִּי לִיה (הקשה) רַמִּי בַר חֲמָא לְרַב הַסְּדָא,
 27 תִּנְן במשנה, שוֹמְרֵי סְפִיחִין בְּשִׁבְעִיעִית נוֹמְלִין שְׂכָרָן מְתָרוּמָת
 28 הַלְשָׁכָה, ומבואר ששורפים במזבח קומצי העומר מספיחי שביעית,
 29 וְרַמִּינְהוּ, הרי נאמר בשביעית (ויקרא כה ו) 'וְלֹא לְאֲכָלָהּ', ומדויק שפירותיה
 30 מותרים במכילה וְלֹא לְשַׂרְיָפָה, וכיצד שורפים במזבח את קומץ
 31 העומר העשוי משעורים שהן ספיחי שביעית.
 32 תמה רב חסדא וְאָמַר לִיה, רַחֲמֵנָא אָמַר לָךְ בעומר (שם כג ד)
 33 'לְדוֹרוֹתֵיכֶם' שתמיד יש להקריבה, וְאֲתָ אֲמַרְתָּ שבשביעית הַיְיָבֹתָא
 34 משום שיש לאכול את פירותיה ולא לשורפם, וכיון שאין לומר כן לא
 35 קשה על המשנה, כיון שאף שנאסרה שריפה בשביעית הקרבת
 36 העומר לא נאסרה.
 37 השיב רמי בר חמא וְאָמַר לִיה, וְמִי קְאָמִינָא אֲנָא תִיבְטַל – וכי
 38 הקשיתי שתתבטל מצות העומר בשביעית, הרי הקשיתי שלא
 39 יביאוהו מספיחי שביעית, אלא לִיְיָ מִדְּאֶשְׁתַּקֵּךְ – יביאו משעורים
 40 שגדלו בשנה הקודמת.
 41 תירץ לו רב חסדא, אִין להביא מן השנה הקודמת, שכן פְּעִינָא – צריך
 42 שיהיו השעורים 'כְּרָמְל' (שם ב ד), דהיינו רך ומל' (לעיל טו), שיהיו
 43 רכות וניתן למוללן ביד, שסמוכות לקצירתן, וְלִיבָא – ושעורים
 44 משנה קודמת אינן רכות ונמללות ביד.

המשך ביאור למס' מנחות ליום שני עמ' א

13 שלא יהיה רשאי להביא הפסח מהם. אָמַר לוֹ רַבִּי אֲלֵעָזָר, אָף עַל
 14 פִּי שְׂאִי אֲפִשֵׁךְ – שאכן מה שלא בא פסח מצרים ממעות מעשר היה
 15 זה משום שלא היה הדבר שייך באותו זמן, מכל מקום רִאִיָּה גְדוּלָּה
 16 הִיא וְנִלְמַד הַיְיָבֹתָה, שכיון שעיקר פסח היה במצרים והוא היה אב
 17 לכל הפסחים, ודאי אפשר ללמוד ממנו לשאר פסחים.
 18 ממשכיבה הברייתא בהבאת שיטות התנאים בדין זה: תוֹר רַבִּי עֲקִיבָא
 19 אחר שראה שלא קיבל רבי אלעזר טענתו הקודמת, וְנִנּוּ דִין אַחַר
 20 – טען טענה אחרת להוכיח דבריו. מָה לְפָסַח מַצְרִים שְׂכָן אִין מַעוֹן
 21 מִתַּן דְּמִים וְאִימּוּרִין לְנִפְי מוֹבַחַ – שלא נורק מדמו ולא הוקטר
 22 מאימוריו על המזבח כלל, ולפיכך אינו דומה לשלמים שבהם למדנו
 23 בסוגיא הקודמת שיכולים לבוא ממעות מעשר, ומשום כך אכן ראוי
 24 שלא יבוא מן המעשר,

1 הגמרא: דְּתִנְנִיא, רַבִּי אֲלֵעָזָר אָמַר, נֶאֱמַר בתורה (שמות יב א) קרבן
 2 פֶּסַח שהקריבו ישראל בְּמַצְרַיִם, וְנֶאֱמַר בתורה (שם יב כה) פֶּסַח
 3 שהצטוו בו ישראל לְדוֹרוֹת, ויש ללמוד מזה לזה, מָה פֶּסַח הָאָמֹר
 4 בְּמַצְרַיִם לֹא בָּא אֵלָא מִן הַחוּלִין שהרי עדיין לא נהגה מצות מעשר
 5 שני ולא היו להם מעות מעשר שיוכלו להביא מהם את הפסח, אָף
 6 פֶּסַח הָאָמֹר לְדוֹרוֹת אף שכבר שייך שיבוא הפסח ממעות המעשר,
 7 מכל מקום לֹא בָּא אֵלָא מִן הַחוּלִין. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְכִי דִינִן
 8 אֲפִשֵׁךְ מִשְׂאֵי אֲפִשֵׁךְ – וכי אפשר ללמוד על דבר שיכול להיות
 9 במציאות, שאסור לעשותו, מכך שבמקום אחר אינו נעשה משום
 10 שאינו שייך לעשותו. וכלומר, הרי זה פסח מצרים לא היה בא מן
 11 המעשר, אִין זה אלא משום שלא היה אז כלל מעות מעשר, ואיך
 12 שייך ללמוד מכך לדורות הבאים שכבר נהגים בהם מעות מעשר

לנשיהם ולעבדיהם (ובחים נה). כך הדין גם במורם להם מחלותיה.
 הגמרא חוזרת למחלוקת בביכורים מתמרים שבהרים ותבואה
 שבעמקים, ומביאה מחלוקת נוספת כזו: **בפלוניתא – במחלוקת עולא**
 ורבי אחא בר אבא נחלקו אחרים, **רבי יוחנן אמר, אם הביא לא**
קדש, ריש לקיש אמר, אם הביא קדש, משום שנעשה בכחוש
בקדשים, כלומר, כשם שהמקדש בהמה כחושה לקרבן נתקדשה,
 כך המביא ביכורים שאינם מן המובחר נתקדשו.
 מבררת הגמרא: **בשלמא ריש לקיש בדאמר מעמא** שהוא ככחוש
 בקדשים, **אלא לרבי יוחנן יש להביח מאי מעמא** שלא נתקדשו.
 מבארת הגמרא: **אמר רבי אלעזר, רבי יוחנן הוא – ראיתי אמש**
בחלום, ולכן מילתא מעלייתא אמינא – אומר דבר טוב. טעמו הוא,
דאמר קרא בביכורים (דברים טו א) 'מראשית כל פרי האדמה', שדווקא
 חלק מראשית פרי האדמה תביא לביכורים, **ולא כל ראשית,** והיינו
 שבעת המינים שבהם נשבתה ארץ ישראל, ולא מכל המינים, וגם
 נאמר (שם) **'תביא מארצה',** שדווקא מחלק מהם תביא **ולא כל**
הפירות שבארצה, והיינו דווקא מן המובחרים. ונתמעטו תמרים
 שבהרים ותבואה שבעמקים.
 הגמרא מבארת דרשת ריש לקיש בפסוק זה. מבררת הגמרא: **וריש**
לקיש הסובר שנתקדשו בדיעבד, האי – פסוק זה (ארצה) ['מארצה']
מאי עביד ליה – מה לומד ממנו. מבארת הגמרא: **מיפעי ליה –** נצרך
 לשיטתו **לברתנא בברייתא, רבן נמליאל בר רבי אומר, נאמר כאן**
בביכורים בפסוק זה 'ארץ', ונאמר לתן בפירות ארץ ישראל (שם ח
ח) 'ארץ', ולמדים שמה – כשם שלתן מדובר **בשפה ארץ ישראל**
דהיינו בפירות שבהם נשתבחה, אף כאן בביכורים מדובר בשפה
ארץ.
 הגמרא מבארת מנין למד זאת רבי יוחנן: **ואידך –** רבי יוחנן למד,
 שהיה הכתוב יכול לומר **'ארץ',** ואמר **'מארץ',** דהיינו **'מארצה',** ויש
 ללמוד מכך שאף משבעת המינים יש להביא ממובחרים שבהם, ולא
 מתמרים שבהרים ומתבואה שבעמקים שהם גרועים.
 סברת ריש לקיש בדרשה זו: **ואידך –** וריש לקיש, הדרשה **'מארץ'**
ומארץ לא משמע ליה לדרוש ממנה דין נוסף, שאות מ' אינה
מיותרת לדרשה.
 הגמרא מביאה סתירת ברייתו בביכורים: **הני תרא –** בברייתא
 אחת, מפירות **שפנג ושבחורבה ושפציץ ושפפינה מביא** ביכורים
וקורא הפסוקים שקורא המביא (דברים כו ה-ט), כיון שנחשבים כקרקע
 והם בכלל הנאמר בביכורים (שם כו א) **'אשר תביא מארצה, ותניא**
אידך – בברייתא אחרת, **שמביא מהם ואינו קורא,** כיון שאינם
 כקרקע ואינם בכלל **'מארצה'. ושתי הברייתות סותרות.**
 הגמרא מבארת שלריש לקיש לא קשה: **בשלמא לריש לקיש**
שהמביא מתמרים שבהרים ומתבואה שבעמקים נתקדשו אף שאינם
מובחרים, ניתן להביא מכל מקום, ופעמים קורא ופעמים אינו קורא.
 וכך יש לתרץ, **נג אנג –** הסתירה בגדל בג **לא קשיא, הא –**
 הברייתא הראשונה שמביא וקורא דיברה **בנג דמערה, שנחשב**
 כקרקע והוא בכלל **'מארצה', והא –** הברייתא השניה שאינו קורא
 דיברה **בנג דבית, שאינו נחשב כקרקע ואינו בכלל 'מארצה'.
 וכן חורבה וחורבה –** הסתירה בגדל בחורבה **לא קשיא, כאן –**
 בברייתא הראשונה מדובר **בחורבה עבודה וחרושה לזריעה, שכיון**
שטרח בה נקראת 'מארצה', וכאן – בברייתא השניה מדובר **בחורבה**
**שאינה עבודה, שאינה בכלל 'מארצה'.
 וכן עציץ אעציץ –** הסתירה בגדל בעציץ **לא קשיא, כאן –**
 בברייתא הראשונה מדובר **בעציץ נקוב שיונק מן האדמה ונחשב**
 כמוטה (דמאי פיה מי), והוא בכלל **'מארצה', וכאן –** בברייתא השניה
 מדובר **בשאינו נקוב שאינו נחשב כאדמה, ואינו בכלל 'מארצה'.
 וכן ספינה אפפינה –** הסתירה בגדל בספינה **לא קשיא, כאן –**
 בברייתא השניה מדובר **בספינה של עץ שאינה נחשבת כאדמה,
 ואינה בכלל 'מארצה', וכאן –** בברייתא הראשונה מדובר **בספינה**
של תרם שעשויה מאדמה, והגדל בה נחשב כגדל באדמה ובכלל
**'מארצה'.
 ומתרת הגמרא: אמר רב משרשיא, תרי קראי תניבי** באותו פסוק
 (במדבר יח א), בתחילתו נאמר **'לך יהיה',** שאהרן חזרי כהונה יאכלוהו,
 ובסופו **תיב 'כל מהור נביתך יאכל אותו',** ומשמע אף נשי כהנים,
הא פיצד יש לפרש, כאן – בסוף הפסוק מדובר **בביכורים שנאכלים**
 לכל טהור בבית כהן, **וכאן –** בתחילתו **במנחות שנאכלות רק לזכרי**
 כהונה.
 תירוץ נוסף: **רב אשי אמר, לעולם בוליה –** כל הפסוק מדובר
במנחות, ופיפא דקרא אתאן – בא ללמד למופרש **מלחמי תודה –**
 חלות הבאות עם התודה, שכשם שהמורם ממנה לכהנים נאכל אף

מתמרים שפיהרים המתוקים מדיא ורעים לאכילה, ולא מפירות
 (תבואה) **שבעמקים הכחושה, כיון שאינם מובחרים.**
 הוספה על המשנה: **אמר עולא, אם עבר והביא ממקומות אלו, לא**
קדש – לא נתקדשו הפירות לביכורים.
 הגמרא מביאה קושיא: **יתבי (ישבו) רבה בבית המדרש וקא אמר**
לה להא שמעתא – לשמועה זו. **איתיביה רבי אהא בר אבה לרבה,**
שנינו בברייתא, נאמר בשתי הלחם (ויקרא ב יב) 'קרבן ראשית, ויש
לדרוש שתהא ראשית לכל המנחות ולא יקריבו לפניה, וכן הוא
אומר בה (במדבר כח כב) 'בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבעותיכם,
 כלומר שתהא חדשה וראשונה לכל מנחות החטים של שנה זו. **ואין**
לי לדרוש אלא חדשה של חטים – ששתי הלחם הבאה שתהיה
 חדשה למנחות חטים, **חדשה של שעורים –** שמנחת עומר תהא
 חדשה למנחות שעורים של שנה זו **מנין, תלמוד לומר 'חדשה'**
'חדשה' שתי פעמים, אחת בפסוק הנוכח, ושניה בפסוק (ויקרא כג טז)
'מנחה חדשה, שאם אינו ענין לחדשה של חיטין, שלמדנו מן
הפסוק הראשון, תנהו ענין לחדשה של שעורים.
 הברייתא מביאה מקור ששתי הלחם קודמות לביכורים: **ומנין שתהא**
קודמת לביכורים מחטים, תלמוד לומר (שמות לד כב) 'והג שבעות
תעשה לך בפני קציר חטים, שרק לאחר שתקריב שתי הלחם בחג
שבעות, תביא ביכורי קציר חטים. ואין לי להקדימן אלא לפבורי
קציר חטים, לביכורי קציר שעורים מנין, תלמוד לומר 'בפני
'והג הקציר בפני מעשר אשר תורע בשדה', ששתי הלחם שבחג
הקציר (שבעות), יהיו קודמות לכל ביכורי מעשיך, ואף שעורים.
ואין לי אלא למה שתורע בשדה, עלו גידולי תבואה מאליהן מנין
שקודמות להם, תלמוד לומר 'בשדה', דהיינו לכל הגדל בשדה ואף
מאליו. ואין לי אלא בשדה, מנין לרבות שפנג ושבחורבה
ושפציץ ושפפינה, תלמוד לומר (במדבר יח א) 'בפני כל אשר
בארצם, ששתי הלחם קודמות לביכורי תבואה הבאים מכל מקום.
 הברייתא מביאה מקור ששתי הלחם קודמות לנסכים ולביכורי פירות
 אילן: **מנין שתהא קודמת לנסכים של יין הבא מענבים חדשים**
וביכורי פירות האילן, אמר רב (שמות כג טז) 'בפני מעשר, ונאמר
לתן באותו פסוק 'באספד את מעשיך מן השדה, מה – כשם
שלתן היינו גם נסכים ופירות אילן, שבעת האסוף מלקט הכל, אף
כאן היינו גם נסכים מיינ מענבים חדשים ופירות אילן שגדלו בשנה
זו, ששתי הלחם קודמות להם.
 מסיימת הגמרא קושייתה: **תני מיהא –** מכל מקום שנינו, שמפירות
שפנג שפחורבה ושפציץ ושפפינה מביא ביכורים ולא יביאם
קודם שתי הלחם, וכל שכן שניתן להביאם מתמרים שבהרים ופירות
שבעמקים שגדלים בקרקע, ולא כעולא שאומר שאף בדיעבד לא
נתקדשו. מתרצת הגמרא: הסיפא לגבי הגדל בגג, בחורבה, בעציץ
ובספינה אתאן למנחות – באה ללמד למנחות, ששתי הלחם קודמות
 למנחות ממקומות אלו. אך ביכורים באמת אין להביא ממקומות
 אלו, ולא קשה לעולא.
 מביאה הגמרא קושיא על התירוץ: **מתקוף לה רב אהבה,**
אי הכי, תיינו דתיב – וכי על זה נאמר שם (שם יח א) **'כל מהור**
בביתך יאכל אותו', ומשמע אפילו נשים שבביתו, **ואי מדובר**
במנחות, הרי לזכרי כהונה הוא דמיתאכלן – נאכלות, שנאמר בהן
 (ויקרא ו א) **'כל זכר בבני אהרן יאכלנה',** ולא ניתן לומר שמדובר
 במנחות.
 מתרצת הגמרא: **אמר רב משרשיא, תרי קראי תניבי** באותו פסוק
 (במדבר יח א), בתחילתו נאמר **'לך יהיה',** שאהרן חזרי כהונה יאכלוהו,
 ובסופו **תיב 'כל מהור נביתך יאכל אותו',** ומשמע אף נשי כהנים,
הא פיצד יש לפרש, כאן – בסוף הפסוק מדובר **בביכורים שנאכלים**
 לכל טהור בבית כהן, **וכאן –** בתחילתו **במנחות שנאכלות רק לזכרי**
 כהונה.
 תירוץ נוסף: **רב אשי אמר, לעולם בוליה –** כל הפסוק מדובר
במנחות, ופיפא דקרא אתאן – בא ללמד למופרש **מלחמי תודה –**
 חלות הבאות עם התודה, שכשם שהמורם ממנה לכהנים נאכל אף